

Розділ сімнадцятий

«Медаль пошани»

Коли Кліф демобілізувався після Другої світової війни, в його кишені лежало трохи грошей і дві Медалі Пошани. А ще він мав вирішити, що робити далі зі своїм життям, — хоча останні кілька років це питання було мало актуальним. На Сицилії Кліф думав, що там і загине. Коли його перевели на Філіппіни — воювати проти японських окупантів разом з філіппінськими партизанами, — він був уже цілком певен, що повернеться додому хіба що в ящику. А потім, коли японці схопили його і він потрапив у табір для військовополонених у філіппінських джунглях, Кліф Бут вважав себе ходячим мерцем. Якби він подумки вже не попрощався з життям, то нізащо б не наважився на зухвалу втечу, під час якої очолив в'язнів, котрі вбили весь персонал табору, утекли в джунглі і приєдналися до Руху опору.

Ця втеча була такою сміливою, що «Коламбія пікчерз» зняла про неї чудовий бойовик, — «Битва в Кораловому морі». Фільм Пола Вендкоса, хоч і захопливий, суттєво відійшов від реальних подій. У фільмі героїчну втечу з табору для полонених здійснюють не Кліф з філіппінцями, а екіпаж американського підводного човна на чолі з капітаном, якого зіграв Кліф Робертсон. За дивним збігом, одного з людей Робертсона грав Рік Долтон — ще до знайомства з Кліфом Бутом.

Фільм проігнорував багато реалій. У ньому не було Кліфа Бута, у ньому не було філіппінців, а японці не практикували

відрізання полоненим голів, як було насправді. Також не показали, як повстали в'язні відтяли голови табірному персоналу, коли помінялись ролями. А жорстокий японський командир у реальності істотно відрізнявся від витонченого, галантного, інтелектуального й благородного офіцера, зображеного у фільмі.

«Чорт, — думав Кліф, подивившись кіно, — якби той тупоголовий садюга був таким кльовим, я спокійно сидів би в таборі до кінця війни».

Насправді Кліф вважав, що головним покидьком у фільмі був персонаж Кліфа Робертсона. Пізніше він зізнався Рікові (якому подобалась картина): «цей чортів фільм змусив мене співчувати довбанним японцям».

Хай там як, а подробиці втечі були зображені більш-менш точно. Однак, зважаючи на те, що Кліф був упевнений у тому, що не вибереться з джунглів живим, свій порятунок він сприйняв як певну незручність. Бо взагалі не тямив, що тепер робити з рештою життя.

Для початку він не поспішав повертатися до Сполучених Штатів. Тому після демобілізації вирішив побувати в Парижі. І там, поки він кілька місяців вештався містом, їв сир з багетами й дудлив червоне вино, наче кока-колу, дізнався про професію «гулящий джентльмен».

Представники цієї професії відомі загалу як сутенери. Як і більшість американців тих часів, Кліф не був знайомий з концепцією сутенерства. Американці розуміли модель, за якої борделем керує мадам. Але в Парижі Кліф познайомився з французами, яких називали *le maquereau*, або скорочено «маки». Вони модно вдягалися, цілими днями сиділи по барах і виганяли жінок на вулицю торгувати тілом, а гроші забирали собі. Американців тих часів думка про те, що жінка може торгувати собою, а гроші віддавати якомусь мужику, ошелешувала. Але французи розвинули цей підхід до рівня науки. Завдяки своїй зовнішності Кліф усе життя примушував жінок робити те, що було, м'яко кажучи, не в їхніх інтересах. Розкрутити їх на трах було нескладно. Але змусити трахатися з іншими мужиками за гроші, а гроші віддавати йому — це вже маніпуляція недосяжного рівня. Якби з'ясувати, як жабоддам *таке* вдається,

то він би міг *таким* промишляти і вдома. Тому Кліф завів знайомство з кількома «джентльменами».

— Що дівчині з таких розкладів? — спитав Кліф.

Француз пояснив це так:

— Жінки платять за те, щоб ти дбав про них. Захищав від клієнтів, жандармів, громил та інших жінок. Ти виводиш їх у світ і виставляєш як товар. Так, вони віддають тобі гроші, але й ти чимало витрачаєш на них. Можна просто башляти їм частку заробітку, та в цьому нуль романтики. І, зрештою, вони порозумнішають, а коли порозумнішають, — то пошкодують про це. Але якщо забирати зароблені ними гроші й витрачати левову частку на них — купувати те, що вони люблять — сукні, парфуми, прикраси, перуки, білизну, журнали, шоколад, — водити туди, куди вони хочуть — у ресторани, бари, в кіно і на танці, — то вони забудуть, що це їхні гроші. А якщо вони роблять те, що наказує татко, татко про них дбає.

— І що, це весь секрет? — спитав Кліф.

— Не треба недооцінювати прагнення жінки до того, щоб татко дбав про неї, — відказав французький мак.

— Хоча ти правий, — визнав він. — Це ще не весь секрет. Є річ, набагато важливіша за все інше. Наприклад, знайти відповідний тип дівчини. Але хоч це й важливо, є дещо значно важливіше. Багато хлопців уміють вивести жінку на панель, але зробити так, щоб вона там затрималась, може лише справжній мак. А вивести на панель багатьох жінок і змусити їх виходити туди знов і знов — це Божий дар. І для цього треба робити лише одне, але воно — найважливіше.

— То в чому секрет? — спитав Кліф.

— Усе просто, — сказав мак. — Трахати їх треба. Добряче трахати. І регулярно.

Кліф усміхнувся, але француз зауважив:

— Це складніше, ніж здається. Їх не можна трахати так, як трахаєш свою дівчину. Не можна трахати так, як трахаєш бабу свого кореша. Не можна трахати так, як трахаєш коханку свого батька. То все для розваги. А це — *робота*. Вони трахаються з клієнтами за гроші по роботі. І так само по роботі ти трахаєш їх за гроші. І повір — задовольнити їх складніше. Якщо хочеш, щоб вони стояли в черзі до тебе, то дрюч їх доб-

ряче, і дрюч регулярно. Це означає, що ти маєш їх дрючити, коли сам не хочеш. Та навіть якщо ти не хочеш, ти мусиш, та ще й старанно. І що більше в тебе сучок, то більше ти маєш трахатись. Більше сучок — більше *траху*. І не спати на роботі. Як розледащишся хоча б на три дні, то та сука драна прокинеться. Чари розвіються. А коли чари розвіються, не чекай, що вона скаже: «Ой, щось у нас не складається, до побачення». Коли чари розвіються, та сука тебе зненавидить. І не просто зненавидить — вона багатиме тобі смерті. І *маже*, спробує тебе замочити. І *маже*, спробує тебе обчистити. А *маже*, покличе батька, або брата, або хлопця, з яким крутила, і попросить урятувати її. І той хлопець з ножом, або брат з пістолетом, або батько з йоханом, бляха, обрізом прийдуть по тебе. Або вона заманить своєю щілиною — якою, завдяки *тобі*, вона так добре навчилася користуватись — якогось клоуна, і переконає його кокнути тебе. Інакше кажучи, у *мака* немає вихідних. Справжній мак не знає днів без траху. Їх треба трахати, трахати постійно, і не переставати трахати, і завжди старанно. Не можна втомлюватися, не можна злитися; і начхати, якщо ти не в гуморі. Ти — її мужик, і маєш *виконувати свій обов'язок*. А секрет ось у чому: різні пози. Ти маєш вставляти їй *краще* за інших, тому треба вставляти *не так*, як інші. Ти питаєш, який їй зиск? *Оце* і є її зиск. І щоб ти знав — це ваша угода. Вона дбає про тебе, а ти, бляха, *маєш* дбати про неї. Так, вона приносить тобі гроші, але ти, *мон амі*, маєш їх, курва, заробити.

Кліф зрозумів. Він чудово все зрозумів. Така важка праця не для нього. Він би краще сів за кермо і вривався у цегляну стіну на швидкості шістдесят миль за годину (що він згодом і почав робити — за гроші), ніж трахав би сучку, яку трахати не хоче. Як каже прислів'я, лише ковбої не люблять їдити верхи.

Тому, зрозумівши, що сутенером йому не бути, Кліф повернувся у Сполучені Штати й кілька років блукав Америкою, поки не дістався Клівленда, Огайо. Там він провідав свою шкільну подружку, Ебігейл Пендергаст. Ебігейл, пергідрольна блондинка, була однією з коханок бандита на ім'я Рудольфо «Баб'яча Пика» Дженовезе, що мав тісні зв'язки з мафією.

Кліф Бут і міс Пендергаст сиділи в піцерії «Гей найтіз», із тирсою на підлозі, картатими скатерттинами на столах, музикою з механічного піаніно і фільмом з Чарлі Чапліном у проекторі.

Коли міс Пендергаст відкусила від шматка піци, моцарела пристала до щоки, і вона обернулася, щоб попросити в офіціанта серветку. І побачила їх — Пата Карделлу та Майка Зітто, — які сиділи за барною стійкою, сьорбали пиво й кидали криві погляди на їхній стіл.

«О чорт», — подумала блондиниста красуня. Вона розвернулася й нахилилася до свого кавалера, який не їв скоринку, і тому проковтнув шматок піци за два з половиною укуси.

— Ми не самі.

З ротом, повним глевкої піци, Кліф спитав:

— Що?

Ебігейл очима вказала на бар.

— Ті двоє типів за стійкою.

Він почав обертатися, щоб подивитися, але вона схопила його за зап'ясток і прошепотіла:

— Не дивись.

Він підвів брову.

Ебігейл знову прошепотіла:

— Це Пат і Майк. Вони працюють на Руді.

Тоді Кліф, не зважаючи на її протести, розвернувся, щоб роздивитися двох відвідувачів суворого вигляду, які сиділи на барних стільцях і пили пиво. Ті обдарували колишнього солдата презирливими поглядами.

Кліф відірвав ще шматок піци, а Ебігейл сказала:

— Рано чи пізно вони підійдуть до нас і проженуть тебе.

Він перевів очі зі шматка піци на бліду блондинку, яка сиділа навпроти за столом.

— Скоріше рано, ніж пізно, правда ж?

Ебігейл зробила винувате обличчя.

— Вибач, я не думала, що Руді так відреагує. Я, бляха, йому не дружина, і в нього, крім мене, ще вісім дівчат.

— Ага, — сказав Кліф, — але ти, налевне, улюблена. Це очевидно.

Еббі зашарілась.

Тоді він сказав їй перепросити, піти до дамської кімнати, замкнути двері й не виходити, доки він не скаже, що можна. Еббі почала протестувати, але Кліф повторив:

— Перепроси, піди до дамської кімнати, замкни двері і не виходь, доки я не скажу, що можна.

Вона не зрозуміла.

Тоді він скомандував:

— Роби, що кажу.

Ебігейл послухалася, підвелась, перепросила, пішла до дамської кімнати і замкнула двері.

Міс Пендергаст вийшла, а двоє італійських головорізів відразу підійшли. Майк Зітто вмостився на стілець, де перед тим сиділа Ебігейл, а Пат Карделла взяв стілець біля сусіднього вільного столика.

Кліф відвернувся від Чарлі Чапліна на стіні, подивився на двох типів з габаритами регбістів і взяв ще шматок піци.

Пат поставив на стіл своє пиво і сказав Кліфу:

— Значить так, педрило, ось що зараз буде: ти встанеш і почухаєш в оті двері, — він вказав великим пальцем собі через плече, — і якщо він чи я, — знову вказав він великим пальцем, спершу на Майка, потім на себе, — ще раз побачимо тебе з міс Ебігейл, тобі доведеться довго працювати на аптеку.

Кліф і далі жував піцу.

— Дійшло, піцержере? — спитав Майк.

Кліф проковтнув шматок, а недоїдену піцу поклав на тарілку. Він узяв серветку, ретельно стер жир з пальців і спитав:

— Джентльмени, ви, часом, не італійського походження?

Темноволосі джентльмени інстинктивно Perezирнулися і знов подивилися на блондина.

— Так, — сказав Пат.

Кліф перевів палець з одного на другого.

— Що, обидва?

Майк випнув груди і сказав:

— Так, ми обидва італійці, і що з того?

Кліф широко всміхнувся, нахилився до них і спитав:

— Знаєте, скількох італійців я вбив?

Пат теж нахилився до нього і прошепотів:

— Не зрозумів.

Кліф сказав:

— Ти що, не чуєш мене? Давай повторю.

І спитав удруге:

— Знаєте, скількох італійців я вбив?

Кліф потягнувся до нагрудної кишені куртки.

— Зараз я вам скажу.

Пат і Майк дивились, як він витягнув з кишені Медаль Пошани і кинув її на стіл. Вона впала на дерев'яну поверхню з гучним стуком.

— Того дня, коли мені її вручили, — Кліф вказав на Медаль Пошани, — я вбив мінімум сімох. Може, дев'ятьох, але не менше, ніж сімох. І це лише за один, сука, день.

Він відкинувся на спинку і сказав:

— А я був на Сицилії дуже-дуже довго.

Обличчя гангстерів почервоніли.

— Коротше, — він далі Кліф, — я вбив стільки італійців, що мене назвали героєм війни. А героям війни дають дозвіл носити оце от.

Він витягнув з іншої кишені кирпатий револьвер тридцять восьмого калібру й так само гучно поклав його на стіл до Медалі Пошани.

Пат з Майком аж підскачили на стільцях.

Кліф нахилився до гангстерів і прошепотів:

— Знаєте що? Я думаю, що можу взяти цей ствол і застрелити вас обох — просто зараз — у цій смердючій забігайлівці. Просто на очах у власника, офіціанток, відвідувачів і Чарлі Чапліна. І це ще не все. Я припускаю — просто припускаю, — що мені за це нічого не буде. Тому що я — герой війни, а ви — нікчемні дегенерати-макаронники.

Майкові Зігго урвався терпець, настала його черга сказати своє поважне слово. Він різко ткнув пальцем у нахабного блондина.

— Слухай мене уважно, армійське ти пе...

Кліф не дав йому договорити, тому що підняв свій кирпатий револьвер тридцять восьмого калібру і по черзі вистрелив у голови Пату й Майку. З дірок, які він зробив у їхніх черепах, фонтаном бризнула кров, — мало не через усе приміщення, — залити скатертину, Кліфове обличчя і сорочку.

Жінки закричали, а чоловіки кинулися під столи. Обидва гангстери скотилися зі стільців на засипану тирсою підлогу. Тоді Кліф вистрелив у них ще по разу, про всяк випадок.

Пізніше, коли в департаменті поліції Клівленда його допитували з приводу інциденту, він сказав:

— Вони намагалися викрасти мене і міс Пендергаст. Той, що жирніший, сказав, що мене вони застрелять, а міс Пендергаст плеснуть в обличчя кислотою, — аби провчити.

І додав:

— Я не знав, що робити. Я так злякався.

Кліфова теорія підтвердилася. Клівлендські копії добре знали, хто такі Пат Карделла і Майк Зігго. І якщо герою Другої світової війни захотілося застрелити їх у піцерії, то поліція б ще й радо заплатила за піцу. Кліфова версія навіть не мала бути переконливою. Вона лише мала бути правдоподібною.

Отак Кліф Бут скоїв убивство і вийшов сухим з води... уперше.